

JÉG

*De messze jársz is tőlem már. Emléked
Szivemben lassan megcsendesedik.
Elhalkul, mint a távolodó léptek,
Hideg vagyok, közömbös, hó esik.
A tél a szerelmemet összehúzza,
Fel-fel dobbansz bennem, de merre vagy?
Nem sejtem már. Magános lettem újra,
És dermedt. És dermedtek, mint a fagy.*

*A múlt idő számban fanyar utóíz.
Fekete holló — szárnyal az idő.
Mint jégtáblákat ragad el futó víz,
Úgy elsodrótál. Most már a tűnő
Napok között hiába keresnélek,
Egyedüllétem mélyebb, mint a kút.
Magamban is elvesztettelek téged,
Az éj sűrű. Magamból nincs kiút.*

*Hová vezetsz, oh érzéktelenségem?
Keményebb, mint a kő, hová vezetsz?
Már túl mélyen a reménytelenségben,
És tőle túl messze vagyok. Nevetsz
Rajtam? Áthághatatlan jégtorlasszá
Fagyott bennem, s megvéd a fájdalom.
Körülkerítem magamat. Védjen. Már
Nincs csak az éjszaka, mely rámhajol.*

*Az éjszaka! Körülvattáz a csend, és
Fehéren betakar. Körmét lilán
Mereszti a hideg. Megvillan, mint kés
A homályban a félelem. Sivár,
Sivár tájak és évek következnek. Mostan
Kellene erősnek lenni. Legyél
Kemény. A gyengeségeim lemostam.
Ez tán segít. Hideg vagyok, kemény.*

*Most jégvirágos erdőkben bolyongok,
Kigyó-magányom rámtekeredett.
Meggérdezném a fák közül kibomlott
Szellőt, hogy magányosabban lehet?
Hogy e n n é l elhagyottabban lehet még?
Vad ordások a társaim. A fán
Gúnyos varjak. Nincs senkim! Este majd szép
Ártatlan bárány lesz a vacsorám.*